

— Я дай ножа — посегна и боязливо го хвана за ржката Пенка.

Запетайката пуствна ножа и седна на миндерчето. Очитѣ му блѣстѣха, мускулитѣ на лицето потреперваха. Сийка вдигна глава и съ тревога го погледна.

— Татко, татко, и ти не се усѣщашѣ дори какѣ сж те подиграли!.. Защо сж ти вдигнали паметникѣ, какви заслуги имашѣ ти повече отѣ всѣки другѣ чиновникѣ? — каза кротко тя, като пазеше да не го обиди нѣкакѣ.

Запетайката избѣрса запотеното си чело, погледна я изпитателно въ очитѣ и съ промѣненѣ гласѣ, сякашѣ хемѣ се извиняваше, хемѣ се гордѣеше, каза.

— Чувай бе, чедо... що сѣмѣ виновенѣ азѣ? Не сѣмѣ ли билѣ азѣ винаги най-почтения и скромненѣ и трудолюбивѣ? Не сѣмѣ ли и азѣ човѣкѣ? Защо ще ме осмиватѣ? Паметникѣтѣ сѣвсемѣ прилича на мене! Все се чудя какѣ сж ме изкарали пѣкѣ?

— Що ни е нуженѣ паметникѣ, да бѣха ни дали пари — разбирамѣ, а то само за ядѣ! — прибави безѣ обиколки Пенка.

— И ти си човѣкѣ и много добѣръ човѣкѣ, — отговори Сийка, като прекжсна Запетайката, който искаше да каже нѣщо, — но това не стига. Кой си ти? Кой си ти та паметникѣ ти вдигатѣ?

Запетайката се почувствува затрудненѣ отѣ тоя прямѣ въпросѣ и само махна съ ржка неопредѣлено. Но Сийка, като се зачервяваше все повече, стана отѣ стола и развѣлнувано, като подбираше по-меки изрази, започна.

— Да ти кажа ли азѣ кой си? Прекрасенѣ човѣкѣ си ти, и незлобиво сѣрдце и честенѣ характерѣ и грижливѣ баща. . . Но това е друго —